

Напомняй, напомняй за самотата и горчивия дял ни псета, злокобно птицо! Защото, никога онова, така хубаво изминало, нема да се върне. Сега толкова е пусто и самотно в душата, както при изгледа на прихлупена родна къща, сбраснала с бурени и храсти, от която вее само безименна тъга.

„Зима“ е цикъл стихове, които напомнят зимата на далечните Алпи, по чиито върхове високи, сж повиснали вечни, заключени в една тъмна скръб, облаци. И, както ония кервани от облаци над Алпите, така и тъгите са сведени ниско в душата на Карановски. Но те носят още и златните отблясъци на залез слънце, които отразени от снеговете, чезнат из безкрая и говорят за блясъците и акордите на някогашни песни, за две хубави очи, които раждат златни спомени през младост. В тях звучи повече тъжния тон, който опива до болезност с своята нежност. Защото, достатъчно е една корда, обтегната на цигулката да се докосне и, тя издава такъв, близко до човешкото сърдце звук, който завладява сжс своята мекота. Колко тъга например вее от това, нарисувано с няколко щриха, което ни открива такава дълбочина и изразеност.

От снощи вечер колко снег напада!
Диханието земно всичко вледени —
и спомня си душата ми и страда. . .

— — — — —

От вчера вечер колко снег е навалял! Дърветата са отрупани с снег и сж навели печално своите клони и, като чели в тях застива бавно морния плач по много тяхни блянове нечути. Един само черен гарван, символ на горчив спомен прехвърква в пустотата там и, наумява за изгубената навеки любов — едничка топла радост на поета. И всичко потъга в тихия здрач. А:

Снега неспирно, равнодушно пада . . .

„На Алпите“ са стихове, написани на доста стари мотиви, но в тях се отбелезва онова, което наистина дава основание да се каже за едно стихотворение, че е добро.

Впрочем стихотворенията от циклите и „На Алпите“, „По Анесийското езеро“ и „Зима“, са творения, които днес имат значително число съперници, написани на същите теми, но много повече издържани в темп, музика и изразеност. Например в стиховете на Ник. Вас. Ракитин и Кл. Скопаков, първия с сборника „Мургаш“, втория с „Всред природата“ има много повече живот и картинност, отколкото, тия на Карановски. Все пак има нещо красиво и оригинално дори в